

חק לישראל – פרשת וילך יום ו'

דברים פרק לא'

(כו) כי אנכי ידעתי את מריה ואת ערפך הקשה הן בעודני חי עמכם היום ממרים היתם עם יהוה ואף כי אחרי מותי: (כו) כי אנכי ידעתי את מריה ואת ערפך הקשה הן בעודני חי עמכם היום ממרים היתם עם יהוה ואף כי אחרי מותי: (כו) ארי אנה ידענא ית סרבנותך וית קדלך דקשיא הא בער אנה קנים עמכון יומא דיו מסרבין הויתון קדם יי ואף ארי בתר דאמות:

(כח) הקהילו אלי את כל זקני שבטיכם וטטריכם ואדברה באזניהם את הדברים האלה ואעידה גם את השמים ואת הארץ: (כח) הקהילו אלי את כל זקני שבטיכם וטטריכם ואדברה באזניהם את הדברים האלה ואעידה גם את השמים ואת הארץ: (כח) פנישו לותי ית כל סבי שבטיכון וסרכיכון ואמלל קדמיהון ית פתגמיא האליו ואסהד בהון ית שמיא וית ארעא:

(כט) כי ידעתי אחרי מותי כי השחת תשחתון וסרתם מן הדרך אשר צויתי אתכם וקראת אתכם הרעה באחרית הימים כי תעשו את הרע בעיני יהוה להכעיסו במעשה ידיכם: (כט) כי ידעתי אחרי מותי כי השחת תשחתון וסרתם מן הדרך אשר צויתי אתכם וקראת אתכם הרעה באחרית הימים כי תעשו את הרע בעיני יהוה להכעיסו במעשה ידיכם: (כט) ארי ידענא בתר דאמות ארי חבלא תחבלון ותסטון מן ארעא די פקדית יתכון ותערעע יתכון בשתא בסוף יומיא ארי תעברון ית דביש קדם יי לארנזא קדמוהי בעובדי ידיכון:

(ל) וידבר משה באזני כל קהל ישראל את דברי השירה הזאת עד תמם: (ל) וידבר משה באזני כל קהל ישראל את דברי השירה הזאת עד תמם: (ל) ומליל משה קדם כל קהלא דישראל ית פתגמי תושבתתא דרא עד דשלימו:

רש"י

וגו' התם לישראל אמר אזל לשמים ולארץ לא אמר ועכשיו זל לומר האזינו השמים וגו': (כט) אחרי מותי כי השחת תשחתון. והרי כל ימות יהושע לא השחיתו שנאמר ויעבדו ישראל את ה' כל ימי יהושע מכאן שתלמידו של אדם חביב עליו כגופו כל זמן שיהושע חי היה נראה למשה כאילו הוא חי:

(כח) הקהילו אלי – ולא תקעו אותו היום בחלונות להקהיל את הקהל לפי שנאמר עשה לך ולא השליט יהושע עליהם ואף בחייו נגזו קודם יום מותו (ס"א ביום מותו) לקיים מה שנאמר ואין שלטון ביום המות: ואעידה גם את השמים ואת הארץ – וא"ת הכי כבר העיד למעלה העידותי בכם היום

כאשר נצבים וילך מחוברים מפטרים הפטרת נצבים. כשהפרשות נפרדים מפטירין

וילך שובה ישראל מספר הושע פרק יד' ו-ג' פס' ממיכה פרק ז'.

נביא – הושע פרק ד'

(ב) שובה ישראל עד יהוה אלהיה כי כשלת בעונך: (ג) קחו עמכם דברים ושובו אל יהוה אמרו אליו כל תשא עון וקח טוב ונשלמה פרים שפתינו: (ד)

חק לישראל – פרשת וילך יום ו'

אֲשׁוּר לֹא יוֹשִׁיעֵנוּ עַל סוּס לֹא נִרְכָּב וְלֹא נֹאמַר עוֹד אֱלֹהֵינוּ לְמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ
 אֲשֶׁר בָּהּ יָרַחם יְתוֹם: (ה) אֲרַפֵּא מְשׁוּבְתָם אֲהַבֵּם נִדְבָה כִּי שָׁב אִפִּי מִמְנוֹ: (ו)
 אֲהִיָּה כְּטֹל לְיִשְׂרָאֵל יִפְרַח בְּשׁוֹשְׁנָה וְיָהּ שְׂרָשׁוֹ בְּלִבְנוֹ: (ז) יִלְכוּ יוֹנְקוֹתָיו וַיְהִי
 כְּזֵית הוֹדוֹ וְרִיחַ לוֹ בְּלִבְנוֹ: (ח) יֵשְׁבוּ יִשְׁבֵי בְּעָלוֹ יְחִיו דָּגָן וַיִּפְרְחוּ כִּגְפוֹ זָכְרוּ
 בְּיַיִן לְבָנוֹ: (ט) אֲפָרִים מַה לִּי עוֹד לְעַצְבִּים אֲנִי עֲנִיתִי וְאֲשׁוּרְנוּ אֲנִי כְּבָרוּשׁ
 רָעַנְן מִמְנוֹי פְּרִיָּה נִמְצָא: (י) מִי חָכֵם וַיִּבֶן אֱלֹה נְבוֹן וַיִּדְעֵם כִּי יִשְׂרָיִם דְּרָכֵי
 יְהוָה וַיִּצְדָּקִים יִלְכוּ בָּם וּפְשָׁעִים יִכְשְׁלוּ בָּם:

(יח) מִי אֵל כְּמוֹדָה נִשְׂא עֵוֹן וְעֵבֵר עַל פֶּשַׁע לְשִׂאֲרֵית נַחֲלָתוֹ לֹא הַחֲזִיק לְעַד
 אֲפֹו כִּי חִפֵּץ חֶסֶד הוּא: (יט) יָשׁוּב יִרְחַמְנוּ יִכְבֹּשׁ עֲוֹנֹתֵינוּ וְתִשְׁלִיךְ בְּמַצְלוֹת יָם
 כָּל חַטָּאתָם: (כ) תַּתֵּן אֲמַת לְיַעֲקֹב חֶסֶד לְאַבְרָהָם אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לְאַבְתֵּינוּ מִימֵי
 קָדָם:

משנה – נגעים פרק ח'

(א) הַפּוֹרַח מִן הַטֵּמֵא, טָהוֹר. חֲזָרוּ בּוֹ רֵאשֵׁי אַבְרָיִם, טָמֵא, עַד שֶׁתִּתְמַעַט
 בַּהֲרָתוֹ מִבְּגָדֵי־ס. מִן הַטָּהוֹר, טָמֵא. חֲזָרוּ בּוֹ רֵאשֵׁי אַבְרָיִם, טָמֵא, עַד שֶׁתִּתְחַזּוֹר
 בַּהֲרָתוֹ לְכַמוֹת שְׁהִיתָה:

סְבוּעוֹת וּפְטוּרוֹ, זְכַל הַנִּי אִם אַחַר פְּטוּרוֹ
 פְּרַחָה זְכוּלוֹ, טָמֵא: עַד שֶׁתִּחַזּוֹר לְכַמוֹת
 שְׁהִיתָה – דָּאֵס נִשְׁתַּיִיר מִן הַפְּרִיחָה כָּל שְׁהוּא
 סַמוּךְ לְאוֹס, טָמֵא מִשּׁוֹם פְּשִׁיּוֹן. וְהָא דַּתְנָן
 בְּסַמוּךְ שְׁסָא הַלְכָה מַחִיָּה וְאַחַר כֵּךְ פְּרַחָה
 זְכוּלוֹ, טָהוֹר, וְתַנְן נִמִּי זְהַרְתָּ וְזֵה שְׁעַר לְזָן
 פְּרַחָה זְכוּלוֹ אַע"פ שֶׁהִשְׁעַר לְזָן זַמְקוּמוֹ,
 טָהוֹר, וּמִשְׁמַע וְכָל שְׁכָן אִם אִינוּ זַמְקוּמוֹ
 שְׁהוּא טָהוֹר, הַתָּם מִיִּירֵי שְׁלָא פְּטַרוּ הַכֵּהֵן
 עַדִּיין כַּשְׁפַּרְחָה זְכוּלוֹ, וְהַכָּא מִיִּירֵי כַּשְׁפַּטְרוּ
 וְאַחַר כֵּךְ פְּרַחָה זְכוּלוֹ:

רַע"ב – (א) הַפּוֹרַח מִן הַטֵּמֵא טָהוֹר –
 טָמֵא שְׁנַחֲלַט זְכוּלוֹ מִן הַנְּגַעִים וְאַחַר כֵּךְ
 פְּרַחָה זְכוּלוֹ, טָהוֹר: חֲזָרוּ בּוֹ רֵאשֵׁי אַבְרָיִם –
 אִם לְאַחַר הַפְּרִיחָה חֲזָרוּ וְנַחֲגָלוּ אֲפִילוֹ רֵאשֵׁי
 אַבְרָיִם זְכַלְז: טָמֵא – לְכַתִּיב (שס) וְזִיוֹס
 הַרְחֹות זֹו זַשָּׁר חִי יִטְמֵא. וְהוּא שְׁיִירָאוּ
 כַּעֲדָשָׁה: עַד שֶׁתִּתְמַעַט זְהַרְתָּ מִבְּגָדֵי־ס –
 שִׁלְךְ כָּל הַנְּגַע וְלֹא יִשְׁתַּיִיר זֹו כְּגַרְיִס: מִטָּהוֹר
 טָמֵא – טָהוֹר שֶׁפְּרַחָה לְרַעַת זְכוּלוֹ. כְּגוֹן
 שֶׁהַחֲלוּטוֹ זַשְׁעַר לְזָן אוֹ זַמַּחִיָּה וְנָשָׁר שְׁעַר
 לְזָן אוֹ נַחֲכִסִּית הַמַּחִיָּה וּפְטַרוּ, אִי נִמִּי
 הַסְּגִירוֹ זְהַרְתָּ כְּגַרְיִס וְעַמַּד זַעֲנִינוּ שְׁנֵי

(ב) בַּהֲרָתָה בְּגָדֵי־ס וְזֵה מַחִיָּה בְּעַדְשָׁה, פְּרַחָה בְּכָלוֹ וְאַחַר כֵּךְ הִלְכָה לָהּ
 הַמַּחִיָּה, אוֹ שְׁהִלְכָה לָהּ הַמַּחִיָּה וְאַחַר כֵּךְ פְּרַחָה בְּכָלוֹ, טָהוֹר. נִוְלָדָה לוֹ
 מַחִיָּה, טָמֵא. נִוְלָד לוֹ שְׁעַר לְבָן, רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ מְטָמֵא, וְחַכְמִיִם מְטָהֲרִין:

רַע"ב – (ב) וְאַחַר כֵּךְ הַלְכָה לָהּ הַמַּחִיָּה –
 שֶׁפְּשָׁה הַנְּגַע עֲלֶיהָ. אֲזַל זַשְׁעַת הַפְּרִיחָה לֹא

(ג) בַּהֲרָתָה וְזֵה שְׁעַר לְבָן, פְּרַחָה בְּכָלוֹ, אִף עַל פִּי שְׁשִׁעַר לְבָן בְּמִקוּמוֹ, טָהוֹר.
 בַּהֲרָתָה וְזֵה פְּשִׁיּוֹן, פְּרַחָה בְּכָלוֹ, טָהוֹר. וְכִלְקָן שְׁחֲזָרוּ בְּהֵן רֵאשֵׁי אַבְרָיִם, הָרִי
 אֲלוֹ טָמֵאִין. פְּרַחָה בְּמִקְצָתוֹ, טָמֵא. פְּרַחָה בְּכָלוֹ, טָהוֹר:

חק לישראל – פרשת וילך יום ו'

אמרינן רובו ככולו. אי נמי אשמעינן דבסוף שבוע ראשון או בסוף שבוע שני טמא צפריחת מקלחו אפילו בכל שהוא משום פסיון:

(ד) כָּל פְּרִיחַת רְאֵשֵׁי אֲבָרִים שֶׁבַּפְּרִיחָתָן טְהוּרָה טְמֵאָה, כְּשִׁיחָזְרוּ טְמֵאִים. כָּל חֲזִירַת רְאֵשֵׁי אֲבָרִים שֶׁבַּחֲזִירָתָם טְמֵאוּ טְהוּרָה, נִתְּבַסָּה, טְהוּרָה. נִתְּגַלְגְּלוּ, טְמֵאָה, אֶפְלוּ מֵאֶה פְּעָמִים:

את הטוהר, אם חזרו ונתכסו שפשה עליהם הגגע, טהור. ואם חזרו ונתגלו אחר כך, טמא. ואכטריך לאשמעינן לאפילו זימני טובא, כדקתני ואפילו מאה פעמים:

(ה) כָּל הָרְאוּי לְטֵמָא בְּגִיעַ הַבְּהֵרַת, מְעַכֵּב אֶת הַפְּרִיחָה. כָּל שְׂאִינוּ רְאוּי לְטֵמָא בְּגִיעַ הַבְּהֵרַת, אֵינוּ מְעַכֵּב אֶת הַפְּרִיחָה. כִּי־עַד, פְּרִיחָה בְּכֹלוֹ, אֲבָל לֹא בְּרֵאשׁ, וּבִזְקוֹ, בְּשַׁחֲוִין בְּמִכּוּהָ וּבְקֶדַח הַמּוֹרְדִין, חֹזֵר הָרֵאשׁ וְהַזְקוֹ וְנִקְרָחוּ, הַשַּׁחֲוִין וְהַמִּכּוּהָ וְהַקֶּדַח וְנִעְשׂוּ צְרֻבָת, טְהוּרִים. פְּרִיחָה בְּכֹלוֹ, אֲבָל לֹא בְּכַחְצֵי עֲדָשָׁה הַסְּמוּדָה לְרֵאשׁ, וְלִזְקוֹ, לְשַׁחֲוִין, לְמִכּוּהָ, וְלִקְדַת, חֹזֵר הָרֵאשׁ וְהַזְקוֹ וְנִקְרָחוּ, הַשַּׁחֲוִין וְהַמִּכּוּהָ וְהַקֶּדַח וְנִעְשׂוּ צְרֻבָת, אִף עַל פִּי שְׁנַעְשֵׂה מְקוּם הַמַּחֲיָה בְּהֵרַת, טְמֵאָה, עַד שֶׁתִּפְרַח בְּכֹלוֹ:

שנקרחו הראש והזקן ראויים לטמא בנגע הבהרת, וכן שחין ומכוה וקדח המורדים שנעשו לרצת הרי הן כעור זשק, כיון דבשעת הפריחה לא היו ראויין, לא מעכזים וטהור: אע"פ שנעשה מקום המחיה בהרת טמא – דפריחה קמייתא לאו פריחה היא, כיון דאשתייר מעור הזשק חלי עדשה סמוך לראש, ופריחה דהשתא שנתכסית המחיה של חלי עדשה נמי לא חשיבא פריחה, כיון דכבר נקרחו ונעשו לרצת והרי הן כעור זשק, ולא מהני עד דפרח נמי עלייהו:

(ו) שְׁתֵּי בְּהֵרֹת, אַחַת טְמֵאָה וְאַחַת טְהוּרָה, פְּרִיחָה מִזֶּה לָזוֹ וְאַחַר כֵּן פְּרִיחָה בְּכֹלוֹ, טְהוּרָה. בְּשִׁפְתוֹ הָעֲלִיוֹנָה בְּשִׁפְתוֹ הַתַּחְתּוֹנָה, בְּשִׁתֵּי אֲצִבְעוֹתָיו, בְּשִׁנֵּי רִיסֵי עֵינָיו, אִף עַל פִּי שְׁמֵדִבְקִים זֶה לָזֶה וְהֵם נִרְאִים כְּאַחַד, טְהוּרָה. פְּרִיחָה בְּכֹלוֹ, אֲבָל לֹא בְּבִהַק, טְמֵאָה. חֲזָרוּ בּוֹ רְאֵשֵׁי אֲבָרִים כְּמִין בִּהַק, טְהוּרָה. חֲזָרוּ בּוֹ רְאֵשֵׁי אֲבָרִים פְּחוֹת מִכְּעֲדָשָׁה, רַבִּי מֵאִיר מְטֵמָא. וְחֻכְמִים אֲוִמְרִים, בִּהַק פְּחוֹת מִכְּעֲדָשָׁה, סִימָן טְמֵאָה בְּתַחֲלָה, וְאִין סִימָן טְמֵאָה בְּסוּף:

פרחה ככולו טהור – משום דטהורה נעשית טמאה כשפרח ממנה לטמאה, דהרי פשתה, וכי פרח אחר כך ככולו, הוא פורח מן (הטמאה לטהור): בשפתו העליונה – חלי

רע"ב – (ג) בהרת כגריס ובה שער לבן – הא קמשמע לן דפריחה מטהרת אחר כל סימני טומאה: פריחה במקלחו טמא – אכטריך לאשמעינן אפילו פריחה ברובו, ולא

רע"ב – (ז) שצפריחתו טיהרו טמא – שעל ידי פריחתו טיהרו את הטמא. כשחזרו ונתגלו אחרי כן, חוזר לטומאתו: שצחזירתם טמאו טהור – שעל ידי חזרתן שחזרו ונתגלו טמאו

רע"ב – (ה) כל הראוי לטמא בנגע הבהרת – כגון עור זשק: מעכז את הפריחה – אם נשתייר ממנו כל שהוא שלא פריחה בו, מעכז את טהרתו: וכל שאינו ראוי לטמא בנגע הבהרת – כגון ראש זקן וכל הנני לחשיב בהדייהו: אין מעכזין את הפריחה – דאע"פ שלא פרח הגגע עליהם, כיון דפרח זשאר הגוף, טהור. וראשי אברים לא קא חשיב, דהנהו מעכזין את הפריחה, דראויין לטמא בנגע הבהרת נינהו, שהרי הגגע פושה בהן: ונעשו לרצת טהורים – אע"ג דעכשו

רע"ב – (ו) אחת טמאה – מוחלטה: ואחת טהורה – לאחר הפטור. שעמד צעיניו בסוף שבוע שני: ופרחה מזו לזו – בין מטהורה לטמאה בין מטמאה לטהורה: ואחר כך

חק לישראל – פרשת וילך יום ו'

למתני ראשי אצרים, תגא הכא ראשי אצרים. ובסיפא נקט ראשי אצרים להודיע כוחו דר' מאיר לאפילו צראשי אצרים שנתגלו פחות מכעדשה ונעשו צוהק מטמא ר' מאיר, וכל שכן צשאר הגוף. והך רישא לחזרו צו ראשי אצרים כמין צוהק טהור, כרצנן אחיא, ולא כרצי מאיר. ורצנן למטהרי, לאו דוקא פחות מכעדשה, לאפילו טוצא נמי טהור, לצוהק צסוף אינו מעכב. והלכה כחכמים:

(ו) הבא בלוי לבן, יסגיר. נולד לו שער לבן, יחליט. השחירו שתיהם או אחת מהן, הקצירו שתיהן או אחת מהן, נסמך השחין לשתיהן או לאחת מהן, הקיף השחין את שתיהן או את אחת מהן, או חלקן השחין ומחית השחין המכונה ומחית המכונה והבהק. נולד לו מחיה או שער לבן, טמא. לא נולד לו לא מחיה ולא שער לבן, טהור. וכלן שחירו בהן ראשי אצרים, הרי אלו פמות שחירו. פרחת במקצתו, טמא. פרחת בכלו, הרי הוא טהור:

רע"ב - (ז) הבא כולו לבן - מתחלה צא כולו מכוסה צנגע: יסגיר - כדן צהרת כגרים. טמא יולד לו שער לבן או מחיה. לחן פריחה מטהרת צתחילה: נולד לו שער לבן - צסוף צצוע ראשון או צסוף צצוע שני, יחליט. ואם לא צאו סימני טומאה, יפטור: השחירו שתיהן - כל הני לחשיב, סימני טהרה נינהו ומפורקים הם לעיל צסוף פרח קמא: נולד לו מחיה או שער לבן - אם לאחר צצאו סימני טהרה הללוט נולד לו מחיה או שער לבן, טמא. ואם לאו, טהור: וכולן שחזרו צהם ראשי אצרים - הבא כולו לבן צתחלה צין שהזקק להסגיר צין להחליט צין לפטור, אם חזרו ונתגלו ראשי אצרים שלהן, הרי הן כמו שהיו וטהורים, לכל חשיבי מחיה. כילד, הבא כולו לבן צתחלה והוסגר שני צצועות ולא נולדו צו סימני טומאה, ופטור, ואחר כך נתגלו צו ראשי אצרים, היינו

(ח) אם בכלן פרחת באחת, מתוך הטהרה, טמא. ומתוך הטמאה, טהור. הטהור מתוך הסגיר, פטור מן הפריעה ומן הפרימה ומן התגלחת ומן הצפריים. מתוך החליט, חייב בכלן. זה וזה מטמאים בביאה:

טהרה זו חזרו ונתכסו צצת אחת, טמא משום פשיון, והיינו דקאמר אם פרחת כולו כאחת מתוך טהרה, טמא, כדפרישנא צמתניתין ללעיל דאם פרחת כולו צצת אחת נמי טמא

גרים צהרת. ובצפתו התחווה חלי גרים. וכסוגר פיו נראית כגרים צמקום אחד. וכן צשתי אלצעות, ובצני ריסי עיניו, כשמדצקן נראית כגרים שלם: אבל לא צצוהק - מראה לצנונית למטה מארצעה מראות, ומעכב את הפריחה: חזרו צו ראשי אצרים - שנתגלו מן הנגע ונעשה צוהק: טהור - והוא הדן צשאר הגוף. לאע"ג לצוהק מעכב את הפריחה צתחלה, אינו מעכב צסוף. ואגב סיפא דצעי

(ח) מתוך הטהרה, טמא. ומתוך הטמאה, טהור. הטהור מתוך הסגיר, פטור מן הפריעה ומן הפרימה ומן התגלחת ומן הצפריים. מתוך החליט, חייב בכלן. זה וזה מטמאים בביאה:

רע"ב - (ח) מתוך הטהרה טמא - כגון הבא כולו לבן צתחלה, ולאחר הסגר או החלט נטהר, דאם חזרו צו ראשי אצרים ונתגלו, טהור, כדפרישנא לעיל. ואם מתוך

חק לישראל – פרשת וילך יום ו'

שהוא מוחלט. פריעה ופרימה, בגדיו יהיו פרומים וראשו יהיה פרוע: מטמאין צביאה – אם צאו אל האוהל נטמא כל אשר באוהל:

(ט) הבא בלבו לבן ובו מחיה פְּעֻדָּשָׁה, פְּרָחָה בְּכֹלֹ וְאַחַר כֵּן חָזְרוּ בּוֹ רֵאשֵׁי אֲבָרִים, רַבִּי יִשְׁמַעֵאל אֹמֵר, כַּחֲזִירַת רֵאשֵׁי אֲבָרִים בְּבִהָרַת גְּדוּלָּה. רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּן עֲזַרְיָה אֹמֵר, כַּחֲזִירַת רֵאשֵׁי אֲבָרִים בְּבִהָרַת קִטְנָה:

אזכרים, טמא. ועוד יש לפרש, לאפילו החליטו במחיה ופריחה בכולו וטיהרו, קסבר ר' ישמעאל לאין מטמא בחזרת ראשי אזכרים, דכי מטמא בחזרת ראשי אזכרים שאחר פריחה היכא דטהר בחזרת פריחה, אבל הכא לאו בחזרת פריחה טהר, דהא אילו נתמעטה מחיה מנעלשה [נמין] טהור:

כמו פריחה במקלחו: פטור מן הפריעה ומן הפרימה – כל זמן שהוא מוסגר. ואילו טהור מתוך החלטו, חייב בפריעה ופרימה כל זמן

רע"ב – (ט) פריחה בכולו ואחר כך נתגלו בו ראשי אזכרים – הכא מייירי שלא הספיק להחליטו עד שפריחה בכולו ונתגלו ראשי אזכרים, דר' ישמעאל מדמי ליה לבא כולו לבן בתחילה חו מראשי אזכרים, דטעון הסגר. ור' אלעזר בן עזריה סבר, דכיון דאילו לא פריחה היה מחליטו, דינו כבהרת קטנה ובה מחיה, דאי פריחה בכולו ואחר כך נתגלו ראשי

(י) יש מראיה נגעו לכהן ונשפך, ויש מראיה ומפסיד. ביצד, מי שהיה מחלט, והלכו להן סימני טמאה, לא הספיק להראותה לכהן עד שפריחה בכולו, טהור. שאילו הראה לכהן, היה טמא. בהרת ואין בה בלום, לא הספיק להראותה לכהן עד שפריחה בכולו, טמא. שאילו הראה לכהן, היה טהור:

מז'ב – (י) מי שהיה מוחלט – שצער לבן או במחיה או בפסיון: לא הספיק להראות לכהן – שסימני טומאה הלכו: שאילו הראה לכהן – כשהלכו סימני טומאה היה מטהר, ואם אחר כן היה פורח, היה טמא, דהוה ליה פורח מן הטהור, אבל השתא הוה ליה פורח

מז'ב – (י) מי שהיה מוחלט – שצער לבן או במחיה או בפסיון: לא הספיק להראות לכהן – שסימני טומאה הלכו: שאילו הראה לכהן – כשהלכו סימני טומאה היה מטהר, ואם אחר כן היה פורח, היה טמא, דהוה ליה פורח מן הטהור, אבל השתא הוה ליה פורח

גמרא – נדה דף לא' ע"א

תנו רבנן שלשה שותפין יש באדם הקדוש ברוך הוא ואביו ואמו אביו מזריע הלובן שממנו עצמות וגידים וצפרנים ומוח שבראשו ולובן שבעין אמו מזרעת אודם שממנו עור ובשר ושערות ושחור שבעין והקדוש ברוך הוא נותן בו רוח ונשמה וקלסתר פנים וראיית העין ושמיעת האוזן ודבור פה והלוחך רגלים ובינה והשכל וכיון שהגיע זמנו להפטר מן העולם הקדוש ברוך הוא נוטל חלקו וחלק אביו ואמו מניח לפניהם אמר רב פפא היינו דאמרי אינשי פוז' מלחא ושדי בשרא לכלבא:

רש"י על הגמרא

שהרי המת יש לו עינים ויש לו שפתים ויש לו אזנים ואינו רואה ולא שומע ולא מדבר: פוז'

הלסתר – זיו: מראה העין – שאע"פ שנבראת העין מן האז והאם אינו רואה תדע

חק לישראל – פרשת וילך יום ו'

מילחא – השלך המלח מן הבשר ושזב אינו
לאזי אללא לכלבזיס כד הנשמה היא מלח לגוף

זוהר – ויקהל דף רה' ע"ב

כד מטא לכורסייא קדישא, תושבחתא דא דכל ישראל, קיימא תמו, עד
זמנא דקאמרי קדושה עלאה דמוסף. וכדין סלוקא דלתתא לעילא,
לאתאחדא פלא לעילא לעילא, למיהוי פלא חד. דא איהי תושבחתא,
דסלקא על פלהו תושבחתו:

מכאן ולהלאה, סהורא דעלותא דשאר יומי, עד ישמח משה וכו', חדוותא
דדרגא עלאה, עקרא דאבהו, דחדי בההוא עדבא דיליה, כד סליק פורסייא
לגביה, ונטיל לה, ומתחבראן פחדא. ודא איהו חדוה דאורייתא עלאה
דלעילא, תורה שבכתב. דחדי באורייתא דלתתא, תורה שפעל פה,
ואתחברו דא פדא:

כיון דאתחברו פחדא, בעי בר נש לאכללא בההוא חדוה לעמא קדישא,
ישמחו במלכותך שומרי שבת וכו', אלהינו ואלהי אבותינו רצה נא
במנוחתנו:

הלכה – הרמב"ם הלכות שבת פרק י'

(יז) המפיס שחין בשבת כדי להרחיב פי המכה כדרך שהרופאין עושין שהן מתכוונין
ברפואה להרחיב פי המכה הרי זה חייב משום מכה בפטיש שזו היא מלאכת הרופא
ואם הפיסה להוציא ממנה הליחה שבה הרי זה מותר:

(יח) המסתת את האבן כל שהוא חייב משום מכה בפטיש המצדד את האבן ביסוד הבנין
ותקנה בידו והושיבה במקום הראוי לה חייב משום מכה בפטיש הלוקט יבולת שעל
גבי בגדים בידו כגון אלו היבולות שבכלי צמר חייב משום מכה בפטיש והוא שיקפיד
עליהן אבל אם הסירן דרך עסק הרי זה פטור המנער טלית חדשה שחורה כדי לנאותה
ולחסיד הציהוב הלבן הנתלה בה כדרך שהאומנין עושין חייב חטאת ואם אינו מקפיד
מותר:

לע"נ:

זאב ואיים בן שרה, גר גבריאל בן סוזן, דניאלה פורטונה בת רזל, צדיקה בת שרה ז"ל.